

El tractat de Lisboa crea un nou càrrec de màxim representant de la UE, el president del Consell Europeu. Hi ha diversos candidats sobre la taula.

Canvi de cromos per al millor càrrec de la UE

Quan el tractat de Lisboa vegi la llum, es nomenarà un president del Consell Europeu i un alt representant exterior. La dreta i l'esquerra ja han fet càlculs sobre el preu polític que costa un càrrec. Però hi ha massa aspirants a la cadira.

Mary Robinson, la primera dona que va presidir la República d'Irlanda, té un club de fans al Facebook amb un centenar llarg de membres d'arreu del món, que la promouen com a presidenta del Consell Europeu, un càrrec que serà disponible tan bon punt entri en vigor el tractat de Lisboa. I el ball de cadires començarà quan el president de la República Txeca, Václav Klaus, decideixi de posar fi al xantatge a què sotmet la UE, tot i que el parlament txec ja ha donat el vist-i-plau al tractat, perquè, en canvi de la signatura, el seu país quedi exclòs del compliment de la carta de drets fonamentals. El tractat de Lisboa també implica un canvi en un dels càrrecs més prestigiosos. L'alt representant per a la

Política Exterior i de Seguretat Comuna, càrrec que ara ocupa Javier Solana, guanyarà competències i portarà el doble barret de ministre d'Afers Exteriors i, alhora, vice-president de la Comissió.

Així doncs, amb el nou tractat, a la fila zero de la UE hi ha tres títols honorífics. El primer ja és ocupat, el de president de la Comissió Europea, novament a mans del conservador José Manuel Durão Barroso –tot sigui dit, amb els vots a favor dels eurodiputats socialistes espanyols, no dels catalans. Per tant, 1 a 0 a favor de la dreta europea, que actualment té majoria al Parlament. Els altres dos càrrecs són més llaminers. Actualment, la presidència de torn del consell de ministres fa també la funció de presidència del Consell

Europeu, però amb el nou tractat seran cadires separades. El president del Consell Europeu ha de ser nomenat per majoria qualificada per un mandat de dos anys i mig prorrogables fins a cinc. Representarà la UE i en coordinarà l'agenda política, però sense potestat per a prendre decisions, perquè qui les pren és el consell de ministres i el Parlament Europeu a instàncies de la Comissió Europea.

Qui respondrà al telèfon de la UE? Diversos noms sonen per a aquest càrrec, en el qual Nicolas Sarkozy semblava trobar-se ja quan va ocupar la presidència de torn del consell de ministres de la UE. El britànic Tony Blair sona amb força, i formaria part de la quota d'esquerres en el repartiment del pastís europeu. Però dins l'esquerra es generalitza el rebuig cap a aquest candidat. L'eurodiputada Maria Badia, del grup socialista, és clara en aquest sentit: "Tony Blair no fa gràcia en general al grup dels socialistes, pel seu caràcter escassament europeista –el Regne Unit no és a la Unió Monetària ni ha signat el tractat de Schengen– i per la famosa foto de les Açores." Badia troba que el pitjor escenari per a la UE seria el tàndem Barroso-Blair, perquè "Barroso s'ha mullat molt poc per Europa, i al Parlament no li va bé, aquesta figura". Així i tot, i tenint en compte que el repartiment de càrrecs és, de fet, un bescanvi de cromos als passadissos, els socialistes, que saben que no tenen majoria per a aturar un nomenament com

COMISSIÓ EUROPEA

L'ex-premier britànic Tony Blair aixeca recel en els socialistes europeus, tot i que si ocupés la presidència del Consell Europeu seria per a satisfer la quota d'esquerres.

el de Blair, proposen un negoci: cedir aquest segon lloc en canvi que l'alt representant i vice-president de la Comissió sigui un socialista o un liberal.

De fet, el PSOE va provar d'engegar una campanya perquè fos Felipe González qui ocupés la presidència del Consell Europeu —bo i sabent que no tindria possibilitats d'èxit—, per renunciar-hi després i intentar l'assalt al càrrec d'alt representant. A més de Blair i González, també sonen el primer ministre holandès, el demòcrata-cristià Jan Peter Balkenende, que té mandat fins el 2011, i l'ex-primer ministre belga Guy Verhofstadt, actualment líder dels liberals a l'eurocambra i un ferm defensor de l'Europa més federal. I, amb un caràcter més simbòlic que no amb possibilitats reals, l'ex-presidenta de la República d'Irlanda Mary Robinson, que recull moltes simpaties des que fou alta comissionada de l'ONU per als Drets Humans. Finalment, també ha aparegut en alguna travessa el primer ministre luxemburguès, Jean Claude Juncker.

La tercera cadira en joc. Segons quin sigui el color polític del president del Consell Europeu, el tercer lloc de la fila zero serà ocupat per un perfil o per un altre. A Javier Solana el podrien rellevar diversos noms, sempre segons les travesses de passadís. A la llista hi

ha l'ex-ministre francès i comissari europeu, el conservador Michel Barnier, que és qui en té més possibilitats; la vice-presidenta de la Comissió sortint, Margot Wallström, de la socialdemocràcia sueca, l'ex-ministre britànic i comissari europeu, el *tory* Chris Patten —amb nul·les opcions si Tony Blair és president del Consell Europeu—, i el ministre d'Afers Estrangers italià, el conservador Franco Frattini.

Poca política i massa quotes.

Amb una majoria conservadora al Parlament Europeu, la resta de grups saben que els queda només la negociació de quotes de color polític, sovint als passadissos, per mirar d'arreplegar algun alt càrrec. En aquest sentit, l'eurodiputat verd Raül Romeva lamenta que “tot plegat és més un canvi de cromos que no pas un debat polític sobre cap a on ha d'anar Europa”, i creu que “finalment, de tots els noms que es diuen ara no en serà cap”. Tot amb tot, Romeva té clar que l'alt representant de la UE i vice-president de la Comissió no serà d'esquerres, perquè ja ho ha estat Javier Solana. D'una altra banda, creu que els socialistes espanyols van acabar donant suport a Durão Barroso com a president per segona vegada de la Comissió “en canvi d'alguna cosa, però no sabem ben bé què”.

Sigui com sigui, el nom del *guanyador* d'aquest canvi de cromos entre els grups polítics ha de sortir abans de la cimera contra el canvi climàtic a Copenhaguen, aquest desembre.

Rebuig social a Tony Blair. De tots els possibles candidats, el britànic Tony Blair és el que acumula més crítiques, també des de dins la família socialista europea. *The European Tribune* és un fòrum d'internet (<http://stopblair.eu/indexca.html>) on els ciutadans discuteixen qüestions que concerneixen la UE. En aquesta web es pot llegir un manifest contra l'ex-premier britànic: “Nosaltres, ciutadans europeus de diferents orígens i tendències polítiques, volem expressar la nostra total oposició al nomenament de Tony Blair a la presidència del Consell Europeu.” I alerten que, “violant la llei internacional, Tony Blair va involucrar el seu país en una guerra a l'Iraq rebutjada per la majoria de ciutadans europeus”. Igualment, recorden “els passos fets pel govern de Tony Blair, i la seva complicitat amb l'administració Bush, en el programa il·legal de rendicions extraordinàries”.

Des de l'àmbit institucional, els tres països del Benelux (Bèlgica, els Països Baixos i Luxemburg) han fet arribar a les institucions europees una carta en què manifesten, de manera implícita, el rebuig a Blair, perquè el Regne Unit no és a la zona euro ni ha signat els acords de Schengen. Els tres països fundadors de la UE expressen en aquesta carta les característiques que hauria de reunir el president del Consell Europeu atenent la filosofia del tractat de Lisboa.

Ara bé, Blair compta amb el suport de Gordon Brown i l'acceptació de Nicolas Sarkozy i Angela Merkel, dues figures suficients per a netejar la mala imatge pel seu protagonisme a la guerra de l'Iraq i la gestió ineficaç com a mediador al Pròxim Orient.

Sigui com vulgui, tot plegat són especulacions. El repartiment final de cadires restarà molt condicionat als interessos que cada país pugui veure satisfets, fins i tot al marge del color polític de l'aspirant. Ja s'ha vist amb Barroso que la disciplina de vot, si convé, es pot saltar.

Gemma Aguilera
(Brussel·les)